

Pengevæsenet i de Forenede Stater.

Af

C. St. A. Bille,

kgl. Ministerresident i Washington.

Til de Goder, som det amerikanske Samfund har nydt, og hvilke det skylder sine vidunderlige Fremskridt, tør man ikke henregne et sikkert og velorganiseret Pengevæsen. Tvertimod, naar man gaar tilbage i den økonomiske Historie, ligefra Uafhængighedserklæringen indtil Borgerkrigen, møder man den ene Pengekrise efter den anden; alle Systemer skifte mellem hinanden, periodisk gjentager det sig, at Papirspengene synke i Værdi, og at Agioen paa ædelt Metal fremkalder eller forværrer Handelsrystelser, men neppe er der raadet Bod paa én saadan Kalamitet, førend der begyndes forfra med en ny ugaranteret Seddel-Emission, bestemt til at ende paa samme Maade. Og det amerikanske Folk, der er saa praktisk dygtigt i Forretningslivet, viser sig ofte i en mærkelig Grad ukyndigt i Finansvidenskabens Theori; der er neppe nogen Vranglære paa dette Omraade, uden at den har haft og tildels endnu har sine begejstrede Tilhængere herovre, ingen Overtro, uden at

*) Nærværende Fremstilling af Pengevæsenet i de Forenede Stater ledsagede en Indberetning fra Ministerresident Bille til det danske Udenrigsministerium.

Pengevæsenet i de Forenede Stater.

Af

C. St. A. Bille,

kgl. Ministerresident i Washington.

Til de Goder, som det amerikanske Samfund har nydt, og hvilke det skylder sine vidunderlige Fremskridt, tør man ikke henregne et sikkert og velorganiseret Pengevæsen. Tvertimod, naar man gaar tilbage i den økonomiske Historie, ligefra Uafhængighedserklæringen indtil Borgerkrigen, møder man den ene Pengekrise efter den anden; alle Systemer skifte mellem hinanden, periodisk gjentager det sig, at Papirspengene synke i Værdi, og at Agioen paa ædelt Metal fremkalder eller forværrer Handelsrystelser, men neppe er der raadet Bod paa én saadan Kalamitet, førend der begyndes forfra med en ny ugaranteret Seddel-Emission, bestemt til at ende paa samme Maade. Og det amerikanske Folk, der er saa praktisk dygtigt i Forretningslivet, viser sig ofte i en mærkelig Grad ukyndigt i Finansvidenskabens Theori; der er neppe nogen Vranglære paa dette Omraade, uden at den har haft og tildels endnu har sine begejstrede Tilhængere herovre, ingen Overtro, uden at

*) Nærværende Fremstilling af Pengevæsenet i de Forenede Stater ledsagede en Indberetning fra Ministerresident Bille til det danske Udenrigsministerium.

den tæller sine ivrige Præster. For en stor Del af Amerikanerne staar endnu den Dag i Dag, trods alle sørgelige Erfaringer, Udstedelsen af ufunderede Papirspenge i rundeligt Maal som en Universalmedicin, der maa helbrede alle økonomiske og sociale Brøst. «Green-backer»-Partiet, som det kaldes, har vel intetsteds Majoritet, men i mange Kredse er det dog stærkt nok til at kunne gjøre Udslaget, og det har haft Selvtillid nok til jevnlig at opstille sine egne Kandidater til Præsidentvalget; dets Lære var populær, den tiltalte den menige Mand, den fandt sine begejstrede Apostle (f. Ex. den nys døde Folketaler Wendell Phillips), og det har paa sine Steder kostet en alvorlig Kamp at holde «the soft-money men» nede og at bringe den offentlige Mening til at indse de uhyre Skuffelser og Farer ved et saadant System.

Først efter Borgerkrigen og særlig efter den længe forberedte, under Hayes's Præsidentur den 1. Januar 1879 gennemførte «reassumption of specie payment» er Unionen kommen i Besiddelse af et nogenlunde tilfredsstillende Pengevæsen, der har Udsigt til at vare. Selv dette System har imidlertid, som i det Følgende vil blive paavist, sine store Mangler og frembyder ikke de Garantier, som i de europæiske Lande anses for nødvendige. Seddel-Emissionen mangler den Ensartethed, Elasticitet og varige Soliditet, som er opnaaet ved det engelske, det franske eller vort eget System; den befinder sig netop for Øjeblikket i en kritisk Stilling. Og de Forenede Staters Møntfod hviler paa Bimetallismen, et fuldstændig uholdbart Grundlag, ialfald saa længe det ikke er antaget og opretholdt af den hele Verden, hvad der neppe nogensinde vil ske. Det er

saaledes kun relativt, i Forhold til de tidligere bestaaende Tilstande, at den nuværende Ordning kan roses; den er i sig selv meget langt fra at være fuldkommen og maa nødvendig yderligere reformeres i Tidernes Løb.

I den Fremstilling, som her skal forsøges, vil det kun være muligt at give de store Træk. Det vilde føre for vidt at gaa ind paa et historisk Tilbageblik over svundne Tider. Og der er mange Enkeltheder, som i og for sig kunde være af Interesse, men som det vil blive nødvendigt at forbigaa for ikke at drages ind i en snarere forvirrende end oplysende Vidtløftighed.

Først vil der blive at tale om **Papirspengene**. Disse spille hertillands den aldeles overvejende Rolle. Paa den østlige Side af Rocky Mountains er det en Undtagelse at faa en større Sølv mønt end en halv Dollar (50 cents) og Guld er næsten ubekjendt. Amerikaneren har en afgjort Fordom imod Brugen af Guld og Sølv i den daglige Handel og Vandel, han foretrækker ubetinget Sedlerne, skjønt disse ere af et uhensigtsmæssigt Format og hurtig blive snavsede. Forfalskninger ere ikke hyppige, men forekomme dog af og til *).

Det har været et omstridt statsretligt Spørgsmaal, hvem Seddel-Emission tilkom, om den er en fælles Rettighed for enhver af Staterne, eller om den er forbeholdt Unionsmagten. Forfatningens Article I Section VIII Clause 5 nævner som en af Kongressens Beføjelser:

*) Det er ikke paalagt Bankerne som Pligt at anholde eller uskadeliggjøre falske Sedler, der maatte blive dem præsenterede. De nøjes derfor med at afvise dem, og vedkommende Ihændehaver prøver sig da frem saa længe, indtil han finder en godtroende Modtager. Offentlige Kasser skulle stemple «counterfeits», men det sker ikke altid. Falske Sedler kunne derfor cirkulere i meget lang Tid.

«at slaa Mønt, at regulere dennes og fremmed Mønts Værdi», men siger ikke Mere. I det oprindelige Udkast var der ogsaa nævnt «at udstede Sedler», men Indtrykket af de Tab og Forstyrrelser, som Misbrugen af Assignater kan volde, var dengang, umiddelbart efter Befrielseskrigen, saa frisk, at man troede helt at kunne udelukke Papirspenge, og hine Ord blev strøgne. Section X af samme Article nævner blandt de Ting, som ere formente Staterne: «to emit bills of credit». Spørgsmaalet har da været, om Staterne kunde tillade provinsielle Banker at udstede Sedler, med andre Ord: om de kunde give til noget Institut andre eller større Privilegier, end de besad selv. Dette er blevet besvaret bestemt benægtende af de største statsretlige Autoriteter; Daniel Webster bekæmpede denne Lære, Judge Story indtager i sine Kommentarer ganske det samme Standpunkt, og Chief Justice Chase har i 1861 udtalt, at den var stridende, om ikke absolut imod Bogstaven, saa dog imod Aanden i Forfatningen. Ikkedestomindre have efterhaanden næsten alle Staterne tiltaget sig denne Ret og vedtaget bankcharters, der tillod Udstedelsen af Sedler, ofte endog uden nogen Kapital, alene imod Statens Garanti, og en i 1836 af U. S. Supreme Court afsagt Dom tilkjendte Staterne denne Ret. Da Kongressen etablerede det nu bestaaende System af seddel-emitterende «nationale» Banker, lod den det statsretlige Spørgsmaal staa hen uafgjort, men umuliggjorde praktisk Statsbankernes Seddel-Emission ved at fastsætte (Lov af 3. Marts 1865), at ethvert Bankinstitut, som maatte bruge eller udbetale saadanne Sedler, skulde udrede en Skat én Gang for alle af 10 pCt. af deres Værdi. Det er unægtelig en Omvej, som Loven saaledes gaar for at

naa sit Maal, men den gjorde faktisk en Ende paa disse Papirspenge. Statsbankerne inddrog deres Sedler, medens de af dem, som vilde bevare deres Emission, gik over til at blive nationale Banker, hvilke Retten til at udstede Sedler tilkommer ifølge Lov paa visse nærmere Betingelser, som nedenfor ville blive udviklede. Som Forholdet nu faktisk stiller sig, er den eneste virkelige Forskjel imellem »National banks» og »State banks» denne, at de første kunne udstede Papirspenge, de sidste ikke.

De amerikanske Sedler ere af to Slags: Unionens egne og Nationalbankernes Sedler.

Under de uhyre Krav til Statskassen, der opstod allerede i Begyndelsen af Borgerkrigen, gjorde Lincolns første Finansminister Mr. Chase (den senere Lord Chief Justice) Forsøg paa at gennemføre en Lov om Seddelbanker, men det trak ud hermed, og absolut Trang bragte da Regeringen til selv at udstede Sedler, der erklæredes for lovlig Betaling («legal tender notes»). Den 28. December 1861 standsede Betalingen med Guld og Sølv for først at gjenoptages næsten tyve Aar efter, og en Lov af 25. Februar 1862 bemyndigede Regeringen til at udstede 150 Mill. Dollars i Sedler; Lovene af 11te Juli 1862 og af 3. Marts 1863 gav hver en lignende Bemyndigelse for det samme Beløb, og Maximum af Unionens Sedler var saaledes 450 Mill. *)

*) Heri er ikke medregnet de 50 Mill. Doll., som blev udstedte for Beløb mindre end en Dollar. Disse Smaapenge af Papir, der blev nødvendige, fordi Sølvet gik ud af Omsætningen og ikke kunde erstattes, vedblev at cirkulere længe efter Krigen og gik saa lavt ned som til 10 cents. Med de bedre Tider forsvandt de efterhaanden og blev aldrig nogen fast Bestanddel af Papirspengene.

Det højeste Beløb, der nogensinde var sat i Omløb af disse «Greenbacks», som de kaldtes, udgjorde 449,338,902 Dollars. Ved Loven af 14de Januar 1875 blev det Beløb, der dengang stod ude, nemlig 346,681,016 Dollars, slaaet fast, og det er senere ikke undergaaet Forandring. Disse 347 Mill. Doll. regnes i Almindelighed med til Unionens samlede Statsgjæld, de udgjøre dens rentefrie Del. Nogen egenlig lovbestemt Fundering for disse Sedler eksisterer ikke; Unionskassen ventes at ville holde 40 pCt. af Beløbet i Reserve til at indløse dem med paa Anfordring, men denne Reserve ligger i den store Statskasse, udgjørende en ikke udsondret Del af den almindelige Kassebeholdning, og i hvilket Forhold den til et givet Tidspunkt bestaar af Guld og af Sølv, er usikkert.

Den anden Del af Papirspengene ere de af de «nationale» Banker udstedte Sedler. Til en udførlig Skildring af Bankernes Historie i de Forenede Stater er her ikke Stedet; kun nogle faa af dens Hovedtræk behøves til Supplering af, hvad alt ovenfor er udviklet.

I Begyndelsen af Unionens politiske Liv gjordes gjentagne Forsøg paa at skabe et stort, centralt Pengeinstitut, en federal Bank, der skulde omfatte alle Staterne og være ene berettiget til Udstedelsen af Papirpenge; «Bank of North America», «Bank of the United States», «Second Bank of the United States» vare saadanne Forsøg, gennemførte imod lidenskabelig Modstand, men intet af dem lykkedes, og deres Historie frembyder en lang Række af Ulykker, Tab og Falliter. Flere af de hidsigste Kampe i Unionens politiske Historie knytte sig til Bankspørgsmaalet, og navnlig spil-

lede dette en stor Rolle under Andrew Jacksons i saa mange Henseender betydningsfulde Præsidentur. Ingen af disse Banker lykkedes det at fortsætte deres Liv og Virksomhed udover en kort Tidsfrist; de blev angrebne som Monopoler, og de enkelte Stater søgte at faa hver sin Part af Seddel-Privilegiet. Det er allerede berørt, hvorledes denne Udvikling foregik, og hvorledes de af Staternes Legislaturer autoriserede Provinsbanker til-egnede sig Emissionsretten. Hver Stat havde i denne Henseende sit System — eller rettere sine Systemer, thi de vexlede i hurtig Følge — men de østlige Stater gav Tonen an, og de lokale Banker tog navnlig et stærkt Opsving, efter at Staten New York ved Lov af 13. April 1838 havde indført Systemet af aldeles frie og uhindrede Banker, der efter Regler, som vexlede i Tidernes Løb, ogsaa kunde udstede Sedler. Disse Sedler vare ikke lovligt Betalingsmiddel og kunde ikke altid indfries med ædelt Metal; de havde derfor en stadig skiftende Kurs, og der gik intet Aar, uden at store Tab opstod for Publikum; de østlige Banker vare endda nogenlunde solide, men desto værre gik det ofte med dem i det Indre og i det lige aabnede Vesten. I 1860 var der 1562 saadanne Banker, som med en Kapital paa 422 Mill. og Deposita for 254 Mill. havde en samlet Seddel-Emission af c. 207 Mill. Dollars. Efter Udbrudet af Borgerkrigen blev det nødvendigt at gjøre Noget for at raade Bod paa den næsten grændseløse Forvirring i Pengevæsenet; der cirkulerede mere end 10,000 forskellige Arter af Sedler efter Bemyndigelse af 34 Stater og paa Basis af mere end 40 højst afvigende Love, og under den almindelige økonomiske Forvirring gik disse Noter op og ned med Spring, der

skaffede samvittighedsløse Spekulanter uhyre Fordele, men umuliggjorde al sikker Handel og rolig Omsætning. Lovene af 25. Februar 1863 og 3. Juni 1864, som havde haarde Kampe at bestaa i Kongressen, afgav Grundlaget for det nye System, ved hvilket det tilsigtedes paa den ene Side at begrænse og sikre Papirspengene, paa den anden Side at skaffe Afsætning for Obligationerne af de Statslaan, som Unionen var nødsaget til at foretage for at dække de uhyre Krigsomkostninger. Man kunde ikke strax faa Bugt med Statsbankernes faktisk bestaaende og af Domstolene ikke underkjendte Ret til at udstede Sedler, der forsvaredes haardnakket i Kongressen; man maatte nøjes med foreløbig at give deres Noter Rivaler, som kunde regne paa større Tillid, og først efterat dette var sket, naaede man til Loven af 3. Marts 1865, som fastsatte den ovenfor omtalte Skat af 10 pCt. paa Statsbank-Sedler. Ved Akterne af Februar 1863 og Juni 1864 skabtes de saakaldte «nationale» Banker, der staa under Unionsmyndighedernes Kontrol og have Ret til ved disses Medvirkning og under visse Forskrifter at udstede Papirspenge. Der indrettedes under Department of the Treasury et «National Bank Bureau», bestyret af en «Comptroller of the Currency», der indtager en forholdsvis selvstændig Stilling under Finansministeren og afgiver sin Beretning direkte til Kongressen. Naar en Association af ikke mindre end fem Personer danner sig i Overensstemmelse med Lovens Forskrifter, og naar den fulde Kapital er indbetalt i Løbet af sex Maaneder, kan the Comptroller anerkjende den som en «National-Bank» og optage den blandt de seddeludstedende Penge-Instituter. Disses samlede Emission

var oprindelig begrænset til ikke at maatte overstige 300 Mill., senere 354 Mill. Doll., men er nu uden nogen legal Begrænsning. Unionen indestaar for disse Sedler, men den har sikret sig imod Tab paa dem ved at give saadanne Regler og stille saadanne Betingelser for deres Udstedelse, at der i dem haves en rimelig Betyggelse for deres eventuelle Indløsning med Guld. En national Bank, som vil udstede Sedler, maa nemlig indlevere et Depositum af Obligationer af de Forenede Staters Statsgjæld, noterede paa dens Navn; den modtager da Seddelblanketter, større og mindre i et vist Forhold, for et samlet Beløb af 90 pCt. af Markedsværdien af disse Obligationer, dog ikke ud over 90 pCt. af pari (heller ikke ud over 90 pCt. af Bankens Kapital, som maa være fuldt indbetalt), og naar de ere udfyldte paa behørig Maade ved Underskrift af Direktører o. s. v., kunne de sættes i Cirkulation. Paa disse Sedler uddrages en Afgift af 1 pCt. om Aaret. De ere ikke «legal tender» i streng Forstand saaledes som «U. S. Notes», men ifølge Loven skulle de modtages af Regeringen i Betaling for alle Skatter og Afgifter, undtagen for Indførselstold, og kunne bruges af Regeringen som Betalingsmiddel for alle dens Forpligtelser, undtagen Renten af Statsgjælden og til Indløsning af andre Bankers Noter, ligesom endelig enhver Bank er pligtig til at tage alle andre Bankers Sedler. Under den stigende Velstand og navnlig siden Gjennemførelsen af »specie payment» vil dette praktisk sige det Samme, som at Nationalbankernes Sedler gaa lige med «greenbacks» baade imellem Mand og Mand og i offentlige Betalinger. Af denne Art Noter var i Cirkulation i December 1874 et Beløb af 352,394,346 Doll. I 1875 ophævedes Maximumsgrænsen

af 354 Mill., og Emissionen kan stige saa højt det skal være, naar Depositum af Obligationer stilles, 100 for hver 90; det højeste Beløb har siden været c. 363 Mill. Dollars. Der var ved Udgangen af forrige Aar i Unionen 2522 nationale Banker (500 mere end 10 Aar i Forvejen), fordelte over alle Stater og Territorier, medens Seddelbeløbet var 352,013,787 Doll. Der er altsaa paa en vis Maade endnu over 2500 Arter af Sedler i Cirkulation, men da de alle ere af samme Præg og Tegning, udgaaede fra det federale Seddeltrykkeri («Bureau of Engraving and Printing») og kun afvigende ved Navnet af den nationale Bank, til hvis Emission de høre, volder dette ikke nogen Forvirring saaledes som tidligere, da hver Bank trykkede sine egne Sedler. Praktisk taget bliver der kun to Klasser: «greenbacks» og Bank-Sedler, hver Klasse igjen med sine Afdelinger paa 1 Doll., 2 Doll., 5 Doll., 10 Doll., o. s. v. højere op, hvorved dog kan bemærkes, at Banksedler nu ikke udstedes længere paa under 5 Doll., og at de lavere Afdelinger af disse efterhaanden inddrages; de lavere Sedler for 2 og 1 Doll. ville saaledes snart være lutter «greenbacks». Til prompt Indfrielse af sine Sedler skal Banken, hvis hele Virksomhed stadig kontrolleres af den ovenfor nævnte Embedsmand, holde en stadig Reserve eller Kassebeholdning; vægrer den sig ved paa Anfordring at indvexle sine Noter med «lawful money of the United States», kan Ihændehabereren henvende sig til Treasury, som saa betaler dem og derefter tager sig selv betalt først i den kontante Beholdning af 5 pCt. af Seddel-Emissionen, som hver enkelt Bank maa præstere foruden sit Dispositum, dernæst i den stillede Sikkerhed af Obligationer; Treasury har overhovedet en

Art første Prioritet («a paramount lien») i Alt, hvad Banken ejer, til Betryggelse imod Tab paa dens Sedler. De udførlige Regler, som skulle iagttages, naar Værdien af det stillede Depositum synker, eller naar Banken selv ønsker, helt eller delvis, at inddrage sine Sedler, forbi-gaas her. Forskjellen imellem National-Banker og Stats-Banker er nu som berørt kun den, at de første have, medens de sidste mangle, Beføjelsen til at udstede Papirspenge; men Overgangen fra den ene Klasse til den anden er gjort Bankerne forholdsvis let; i de første Aar efter Bankakterne gik mange Statsbanker over til at blive nationale, i de sidste Aar, hvor Fordelene ved Seddeludstedelsen ved Statspapirernes Stigen og Diskontoens Synken ere svundne ind eller endog blevne til Tab, har Bevægelsen snarere været i modsat Retning. Beløbet af Nationalbank-Sedler er aftaget ikke ubetydelig i det sidste Aar, hvortil forøvrigt ogsaa andre Forhold end de her fremhævede have medvirket, og hvis der ikke sker en Forandring i Lovgivningen, imødeses yderligere Nedgang af Bankernes Seddel-Cirkulation, rimeligvis af c. 60 Mill. Dollars om Aaret.

Det i 1863—64 indførte System virkede strax overordenlig heldig. En Hovedhensigt med det de nationale Banker indrømmede Seddelprivilegium havde været at skaffe en sikker og stadig Kunde til de Statslaan og Kreditpapirer, som Unionen saa sig nødsaget til at udstede under Borgerkrigen. Dette Maal blev fuldstændig naaet. Der cirkulerede dengang ialt 1275 Millioner af midlertidige Statsforpligtelser; en Del heraf (indtil 450 Mill. som Maximum) var i «legal tender notes» («green-backs»), men Resten, indtil 830 Mill., i Kreditbeviser, som gav en Rente af 7 Doll. 30 cts. pr. Hundrede.

Trods dette var det stundom vanskeligt at holde dem i Kurs, men de nye Banker ydede en uvurderlig Hjælp til at holde denne svævende Gjæld oppe, ligesom de hurtig bragte de 6 pCt.s Statsobligationer, sædvanlig kaldte «the five-twenty bonds», op over Pari; det varede ikke længe, førend 440 Millioner af Statspapirer vare overtagne af Bankerne og deponerede som Sikkerhed for Banksedler. Ogsaa i Aarene efter Krigen gik Alt godt. Renten af Statsgjælden var høj, Diskontoen var ligeledes betydelig; Bankerne trak saaledes to Gange Avance af den til Seddel-Emissionen anvendte Kapital, og de kunde med Lethed udrede de temmelig betydelige Skatter, hvormed man under den almindelige Trang til Indtægter havde belastet dem: 1 pCt. af Seddelbeløbet, $\frac{1}{2}$ pCt. af deres ikke til Depositum for hint anvendte Kapital og $\frac{1}{2}$ pCt. af indestaaende Deposito*). Men i Tidens Løb er der heri indtraadt en væsenlig Forandring, og for Øjeblikket truer den hurtige Afbetaling af Statsgjælden og den stærke Nedsættelse af Renten paa denne med en Forstyrrelse af hele denne Gren af Unionens Pengevæsen. I Sommeren 1865, altsaa da Borgerkrigen var endt, og da fredelige Tilstande vare vendte tilbage, udgjorde hele Unionens

*: Disse to sidstnævnte Afgifter blev hævede ifjor. Lejlighedsvis kan her bemærkes, at den $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift paa Kapitalen (fraregnet den til Kjøb af deponerede bonds anvendte Del) forklarer det Fænomen, at de amerikanske Bankers Regnskab næsten altid ved Siden af «Kapital» udvise et ret anseligt Fond, som kaldes «surplus», og som er opstaaet ved ikke udbetalt Udbytte. Istedetfor at forhøje Kapitalen ved direkte Tilskud af Aktionærerne, forøgede man Bankernes disponible Midler ved at indeholde en Del af det aarlige Udbytte og slap derved for at betale den $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift, som vilde være bleven krævet for ny «Kapital».

Statsgjæld 2,845,907,626 Doll., hvilket overhovedet betegner dens Højdepunkt; heri er medregnet de ufunderede «greenbacks», som dengang udgjorde c. 450 Mill., og den rentebærende ($7\frac{1}{2}$ og 6 pCt.) Statsgjæld udgjorde saaledes c. 2396 Mill. Til dens Afbetaling dannedes der et saakaldt synkende Fond, og til dette skulde aarlig indbetales 1 pCt. af Hovedstolens Beløb samt den ved Afdrag besparede Rente. Disse Regler kom dog ikke videre end paa Papiret, og det synkende Fond har aldrig i Virkeligheden existeret, men Afbetalingen af Statsgjælden er, skjønt den først begyndte i 1869, sket langt raskere end efter hine Bestemmelser, i de sidste gunstige Aar. endog med en rivende Fart. Indtil 1883 skulde der efter hine Regler være afbetalt c. 750 Mill., men i Virkeligheden var Gjælden (heri indbefattet de nu cirkulerende 347 Mill. Sedler, men fra regnet Kassebeholdninger o. s. v.) nedbragt til 1551 Mill., altsaa en Nedgang af 1205 Mill. Og samtidig hermed er Renten bragt betydelig ned; de $7\frac{3}{10}$ pCt. Kreditbeviser ere forsvundne for længe siden, de 6 pCt. Obligationer ere enten udbetalte eller konverterede til lavere Rentefod, og man er successive kommen ned til $4\frac{1}{2}$, 4, $3\frac{1}{2}$ og 3 pCt. De Forenede Staters Gjæld bestaar nu af 1) 250 Mill. $4\frac{1}{2}$ pCt. Obligationer, som ikke kunne indkaldes til Udbetaling før September 1891; 2) 738 Mill. 4 pCt.s, der først forfalde 1907; 3) 250 Mill. 3 pCt.s, som ere udstedte i 1882 ved Konvertering af ældre Papirer og kunne indkaldes til enhver Tid; 4) c. 347 Mill. i U. S. Sedler *). Kursen stillede

*) Foruden disse er der endnu en Art Obligationer, nemlig «Pacific Railway Sixes», som kunne bruges til Depositum for Banksedler; de udgjøre c. 65 Mill. Doll. og forfalde til Ud-

sig i Slutningen af forrige Aar saaledes; at 3 pCt.s stod omtrent pari; 4 pCt.s i 122 og $4\frac{1}{2}$ pCt.s i 113; den Besynderlighed, at den lavere Rente har den højere Kurs, forklares ved den længere Løbetid for de 4 pCt.s, som ikke kunne indløses før om tre og tyve Aar, medens de $4\frac{1}{2}$ forfalde om syv eller otte Aar. Bankerne ville ikke kunne staa sig ved at gjøre deres Seddel-Depositum i 4 eller $4\frac{1}{2}$ pCt.s Papirer; for det Første kunne de ikke faa Sedler for mere end 90 pCt. af det nominelle Beløb, for det Andet vilde de i sin Tid. ved Obligationernes Opsigelse til Udbetaling, tabe de 22 eller 13 pCt. over det paalydende Beløb. De ere altsaa henviste til de 3 pCt.s Papirer, men da disse kunne til enhver Tid indkaldes, og da Finansministeren paa Grund af de meget høje Told- og Akcise-Afgifter, som langt overstige Statens virkelige Behov, stadig faar et Overskud, som han kun kan anvende til Afbetaling paa Gjæld — et Overskud, som varierer imellem 100 og 150 Mill. Doll. om Aaret — maa han hyppig indkalde Serien af disse Papirer, og af de saaledes til Indfrielse opsagte Obligationer udgjør Bankernes Depositum for Sedler en væsenlig Del; af de i September, Oktober og November opsagte 40 Mill. 3 pCt.s ejede Bankerne de 18, og af de resterende Obligationer af denne Art tilhøre de to Tredjedele Bankerne. Erstattes nu de saaledes indkaldte Papirer af Bankernes Deposito ikke med andre, saa indtræder der en tilsvarende Formindskelse i vedkommende Banks Seddelbeløb. Hidtil har det saa nogen-

betaling i de fem Aar fra 1895 til 1899. Men disse ere ikke Statsgjæld i egenlig Forstand, og de staa saa højt, at de praktisk ikke kunne benyttes til Depositum. Kun c. $3\frac{1}{2}$ Mill. af dem ere anvendte paa denne Maade.

lunde kunnet gaa at købe andre 3 pCt.s istedetfor de opsagte, men Kursen stiger, alt som Obligationsmassen formindskes, Diskontoen er lav, og med den endnu bestaaende Afgift af 1 pCt. om Aaret paa Seddelbeløbet bliver der Tab istedetfor Fordel ved Udstedelsen af Banksedler. Den høje Præmie paa de 4 og $4\frac{1}{2}$ pCt.s bonds afholder fra at købe denne Slags Papir og frister snarere til at vælge de Beløb, som haves, for at tage denne Avance over Pari. Flere nationale Banker have derfor indskrænket deres Emission eller helt hørt op med den og ere gaaede over til at blive Statsbanker. Men heraf følger da, eftersom U. S. Notes udgjøre en fast og uforanderlig Størrelse og ikke kunne voxe i tilsvarende Forhold, en Formindskelse af hele den cirkulerende Seddelmasse, og herunder lider Handels- og Forretningslivet, fra hvilket der stadig lyder Raabet om flere Omsætningsmidler. Forskjellige Forslag ere fremsatte for at raade Bod paa denne uheldige Virkning af den almindelige Velstand. Hvad der ligger nærmest, er at reducere Skatterne, saa at Overskudet formindskes, og at den forcerede Afbetaling af Statsgjælden standses; men dette, det simpleste, Middel møder af mange Grunde Hindringer og Vanskeligheder. The Comptroller of the Currency, Mr. John J. Knox, en overordenlig dygtig og indsigtfuld Finansmand, hvis aarlige Beretninger yde det fyldigste Materiale med Hensyn til Unionens Pengevæsen, tilraader at konvertere (imod en Præmie) de $4\frac{1}{2}$ og 4 pCt. Obligationer til 3 pCt.s, uopsigelige indtil 1907, og at borttage Begrænsningen med 90 pCt. af Nominalbeløbet, saa at der gives Til-ladelse til at udstede Sedler for 90 pCt. af Markedsprisen; ved en saadan Forandring, som efter de af ham

godtgjorte Data ikke vilde medføre noget Tab for Unionskassen, og ved at hæve den nu unødvendige Skat af 1 pCt. om Aaret paa Bankernes Seddel-Emission vilde det nuværende System kunne bevares, og der vilde kunne opnaas den fornødne Elasticitet, saa at Seddelmassen kunde stige og synke efter Behovets Krav. Nogle tro at kunne naa det samme Maal ved at lade Staten udstede 2 pCt. Bonds med lang Løbetid, f. Ex. fem og tyve Aar, og bruge disse til Fundering af Banksedler. Fra andre Sider har der hævet sig Røster for at lade Unionen udstede «greenbacks» for et ligesaa stort Beløb, som der maatte blive inddraget af Bankernes Sedler, ja endog for at lade den hele Seddel-Udstedelse gaa over til Unionen. Der er paa den nuværende Kongres indbragt en Overflod af Forslag, de fleste i den af Mr. Knox anbefalede Retning. Førend de ere sammenarbejdede og bragte i Skikkelse af de paagjældende Komiteer, kan man ikke have nogen begrundet Mening om, i hvilken Retning Reformen vil komme til at gaa, forudsat at der overhovedet naas noget Resultat i denne vigtige Sag.

Gaa vi dernæst over til den egenlige **Mønt af ædelt Metal**, træffe vi først Guldet. Der er heraf udpræget Mønter paa 1, 2½, 3, 5, 10 og 20 Dollars, de mindre Størrelser dog i et meget ringe Antal; den paa 10 Doll. har faaet Navnet «an eagle» efter Præget. Guld-Dollaren, der skal veje 25⁸/₁₀ «grains» og indeholde 90 pCt. Guld med 10 pCt. Legering af Kobber eller en Blanding af Kobber og Sølv, er Fundamentet for det amerikanske Pengesystem. Men praktisk taget, i almindelig Handel og Vandel ses den saagodtsom aldrig. For de østlige Staters Vedkommende er i den daglige Omsæt-

ning en Guldmønt en Sjældenhed, som man maa gjøre sig nogen Umage for at faa, og i det Indre forekommer den saa sparsomt, at Menigmand ikke kjender den og derfor har Mistillid til den; kun i California og i Staterne Vest for Rocky Mountains, der i mange Retninger have deres Ejendommeligheder, cirkulerer den nogenlunde hyppig. Enhver, der indleverer Guldbarrer for mindst 100 Dollars, kan faa dem udmøntede i en af de ovenfor angivne Møntsorter imod en Afgift af $\frac{1}{5}$ pCt. Det kan omtales, at et indflydelsesrigt Medlem af Senatet nylig har udtalt sig meget skarpt og misbilligende om de amerikanske Mønters Præg i det Hele og foreslaaet en fuldstændig Ommøntning med nye og mere kunstnerisk tilfredsstillende Stempler.

Sølv møntens Enhed er den saakaldte Standard-Dollar, som skal indeholde $412\frac{1}{2}$ grains fint Sølv. Dens Underafdelinger ere halve (50 cts.), kvart (25 cts.) og tiendedele (10 cents) Dollars. Endelig er der præget 5 cts.- og 3 cts.-Stykker af Nikkel samt 2 og 1 cts. af Kobber. Medens Smaamønterne ere uundværlige i det daglige Liv og derfor strax finde Vej fra Mønterne til det store Publikum, er dette ikke Tilfældet med Sølv-Dollaren. Dens Cirkulation er meget indskrænket; Folk lide ikke den tunge og uskjønne Mønt, de foretrække ubetinget Sedlerne og ville i Nødsfald hellere have halve og kvart end hele Dollars af Metal. Hvis Udmøntningen kunde rette sig alene efter Forbruget, vilde derfor kun meget faa Sølvdollars blive udprægede, men denne naturlige Frihed er ikke indrømmet Finansbestyrelsen. Under de sidste Aars stærke Fald i Sølvets Værdi imod Guld have Mineejerne i California, Colorado, Nevada, New Mexico o. s. v. troet at burde sikre sig

en fast Afsætning af deres Varer, og ved en Alliance med forskellige Partier paa Kongressen lykkedes det dem i Februar 1878 at gennemføre en Lov (efter Forslagsstilleren kaldet «the Bland bill»), som ikke alene fastsætter et Gehalt for Standard-Dollaren, der vitterlig fjernede sig betydelig fra det da bestaaende Værdiforhold imellem Sølv og Guld, naturligvis til Fordel for Sølv, men tillige foreskrev, at Regeringen skal købe Sølv til Dagens Markedspris for ikke mindre end 2 og ikke mere end 4 Mill. Dollars om Maaneden og deraf udpræge Standard-Dollars, som skulle være lovlig Betaling efter deres nominelle Paalydende for al offentlig og privat Gjæld og Skyld, undtagen hvor der udtrykkelig ved Kontrakt er betinget Betaling i anden Mønt. Denne aldeles absurde Bestemmelse om en tvungen Udmøntning, som maaske mere end noget Andet viser den besynderlige Begrebsforvirring i disse Forhold hos de ellers saa praktisk forstandige Amerikanere, har maattet udføres og er endnu gjældende den Dag idag. Men naturligvis har den ikke kunnet gøre Sølv-Dollaren mere populær, end den var før, eller tvinge Folk til at tage imod den; Følgen har alene været, at denne Sølv-mønt Maaned efter Maaned har dynget sig op i Finansministeriets Kjældere og voldet en overordenlig Besvær og Bekostning, saa at der har maattet bygges og udvides for at faa Plads til denne voxende, døde Sølvskat. Der er i de forløbne sex Aar udmøntet c. 157 Mill. saadanne Dollars, og heraf sidder Treasury inde med c. 116 Millioner. Da hver Million Sølvdollars vejer c. 30 Tons og optager over 200 Kubikfod Plads, drejer det sig om meget betydelige Masser. Der har løftet sig stærke Stemmer imod denne tvungne Udmøntning;

de skiftende Præsidenter have i deres Budskaber fremhævet dens Ulemper og Farer, Finansministre og sagkyndige Fagmænd have indtrængende krævet Ophævelse af Bland-Bill, og den indflydelsesrige «Bankers' Association» har paa sine aarlige Møder i de stærkeste Udtryk fældet Dommen over den og paavist dens fuldstændige Urimelighed. Men Mineejerne og Bimetalisterne have hidtil i Forening været stærke nok til at forhindre enhver Reform, og heller ikke paa den nuværende Kongres synes der at være Udsigt til nogen Forandring. Da en Standard-Dollar for Tiden kun har en virkelig Værdi af 85 à 86 cents, har Staten paa denne Udmøntning en nominel Fordel, men den er i Grunden imaginær og kan ialfald paa ingen Maade veje op imod Risikoen og Ulemperne. Et praktisk Middel til at bringe Sølvmonnten i Omløb vilde det være at inddrage alle Sedler under 10 Dollars; Forslag herom ere fremkomne, men det er tvivlsomt, om denne Foranstaltning, der ikke vil være populær, kan gennemføres.

Ved Siden af disse Standard-Dollars, som ere lovligt Betalingsmiddel, findes der en anden Sølvmønt med de Forenede Staters Præg og tilsyneladende gjældende for den samme Værdi, men i Virkeligheden nu ikke anerkjendt som lovlig Mønt. Det er den saakaldte «Trade-Dollar». Den var væsenlig beregnet paa at benyttes i Handelsomsætningen med China, Japan og Østasien, og den skulde derfor ikke præges af det Offenlige for egen Regning, men kun udmøntes efter Requisition af Private. Den skulde indeholde 420 grains af fint Sølv, hvilken Vægt paa hint Tidspunkt svarede til en Gulddollar. Enhver, som indleverede rent Sølv i en af Mønterne, kunde imod en ringe Prægnings-

afgift faa det udmontet i Trade-Dollars. Skjønt Unionen ikke selv prægede Trade-Dollars, vare disse dog i Begyndelsen erklærede for lovligt Betalingsmiddel, ialfald for mindre Beløb. I Tidens Løb sank imidlertid Sølvets Pris saa betydelig, at the Trade Dollar ikke længere svarede til den oprindelige Værdi. De Privates Ret til Udmøntning maatte derfor standses, og Trade-Dollaren mistede sin Egenskab af «legal tender». De fleste af dem ere gaaede over det Stille Hav og tildels indsmeltede paa den anden Side, men en ikke uanselig Rest, nys anslaaet til imellem 5 og 7 Mill., er bleven tilbage i Unionen. Møntens Værdi er nu kun den, som svarer til selve det Sølv, den indeholder, eller c. 88 cts. Men en Tidlang gik den, selv efter at den havde ophørt at være lovligt Betalingsmiddel, i den almindelige Omsætning i enkelte Stykker for en fuld Dollar, og heraf udviklede der sig en ejendommelig Trafik. De store Fabriker og Arbejdsherrer lod et vist Beløb af disse Mønter slippe ind i deres ugenlige Udbetalinger til deres Folk; Arbejderen maatte da finde sig i en Decourt, naar de vilde give dem ud igjen, eller forsaavidt det lykkedes dem at tvinge Detailhandlere til at tage dem for fulde 100 cts., blev der taget Erstatning herfor ved ringere Vægt eller lidt højere Notering paa de købte Varer; fra Smaahandlerne vandrede Trade-Dollar'en til en Vexeler, som gav lidt over den knappe Sølvværdi, og han solgte den saa igjen med Avance til Fabrikanten, fra hvem den atter begyndte sin ugenlige Vandring. Det er meget betydelige Summer, som ere tjente paa denne Maade, og det var bestandig Arbejderen, som maatte udrede det Tab, der deltes som Gevinst mellem de andre Parter. Omsider blev Raabet

imod Trade-Dollar'en saa stærkt, at den beskrevne Trafik ikke kunde drives længere, Alle viste «the spurious coin» tilbage, som om den var en gennemhullet «quarter» eller «dime», og dermed forsvandt Mønten af Om-sætningen. Den ligger nu gjemt hos de store Penge-mænd og i Bankerne, hvor den venter paa, at Kongressen skal vedtage en fordelagtig Indløsning, hvorom der alt foreligger Forslag. Indtil videre er der imidlertid den abnorme Tilstand, at en Mønt med de Forenede Staters Præg og Mærke, hjemlet ved deres Lovgivning, i fem Aar anerkjendt som lovligt Betalingsmiddel, nu vrages som ugyldig udover dens Metalværdi. Dette er ikke Staten værdigt. Og der fremkommer endnu en anden Urimelighed, nemlig den, at Standard-Dollar'en, der ifølge Lovgivningen skal gjælde mellem Mand og Mand som lovlig Betaling, og hvoraf der skal udmøntes 27 à 28 Mill. om Aaret, er af ringere Værd end den forskudte Trade-Dollar, idet den kun indeholder $412\frac{1}{2}$ grains imod den sidstnævntes 420 og kun er værd 85 à 86 imod dennes 88 cts. Selv som noget Forbigaaende er en saadan Absurdidet betegnende for de monetære Udskejelser.

Endnu er der en for Amerika særegen Art af Repræsentativer at omtale, nemlig Guld- og Sølv-Certifikater. Ved Loven af 3. Marts 1863 blev Finansministeriet bemyndiget til at modtage Deposita af Guld-mønt og Guldbarrer i Summer af ikke mindre end tyve Dollars og da herfor at udstede Certifikater, lydende paa ikke mindre Summer end 20 Doll. De stillede Deposito skulde opbevares i Treasury til Betaling paa Anfordring af disse Repræsentativer, der skulde gjælde lige med Guld og derfor ogsaa modtages som Betaling for

Indførselstold. Udstedelsen af Guld-Certifikater standse i 1878, men da det for at lette Omsætningen og Forsendelsesomkostningerne var nødvendigt at have et saadant Repræsentativ, have de forenede Banker i New York overdraget til «Bank of America» at tage Guld i Forvaring og udfærdige Certifikater for Beløbet. Ved Loven af 12. Juli 1882 bemyndigedes Secretary of the Treasury atter til at udstede Guld-Certifikater i Statens Navn *). Der er udfærdiget af denne Art Repræsentativer noget over 80 Mill. Doll.

«Silver-certificates» indførtes ved den tidligere omtalte Lov af 28. Februar 1878, der foreskrev Udmøntningen af Standard-Dollars og gjorde disse til «legal tender», idet den samtidig paalagde Unionsregeringen at søge den saaledes etablerede Bimetallisme godkjendt af Verdens øvrige Stater. Lovens tredje Afsnit bestemmer, at enhver Ihændehaber af Sølv Standard-Dollars kan deponere samme i Beløb af ikke under ti Dollars og herfor modtage Silver-Certificates paa ikke under nævnte Beløb, som paa Forlangende skulle af Treasury ombyttes med Sølv mønt. Disse Papirer, hvoraf der er udstedt imellem 90 og 100 Mill., ere ikke ved Loven udtrykke-

*) Loven gjør det dog til en Betingelse, at Udstedelsen af Guld-Certifikater skal standse, «whenever the amount of gold coin and gold bullion in the Treasury reserved for the redemption of United States notes falls below one hundred millions of Dollars». I Virkeligheden eksisterer der ikke noget saadant afsondret Beløb, reserveret til Dækning af U. S. Notes; det er en Fiktion. Hvis det var en Virkelighed, er det ikke let at indse, hvad en Formindskelse af dette Fonds Guldbeholdning kan have at bestille med Udstedelsen af Guld-Certifikater, hvis paalydende Beløb kun tages i Forvaring af Treasury og ikke kan røres, førend Certifikatet igjen forlanges ombyttet med Guld. Den hele Lovgivning om disse Forhold bærer Præget af Uklarhed og Forvirring.

lig gjorde til lovlig Betaling, men da de skulle modtages af offentlige Kasser for Told, Aksise og al Gjæld til det Offenlige (i hvilket Tilfælde de atter kunne sættes i Cirkulation), da det endvidere er forbudt de nationale Banker at være Medlemmer af noget «clearing-house», hvor man vægrer sig ved at modtage Certifikaterne, samt endelig, da de til enhver Tid kunne ombyttes med Sølvmonet, der er «legal tender», faar de praktisk samme Betydning. Som det let vil ses, maatte denne Bestemmelse om Udstedelsen af Certifikater faktisk modvirke det, som var Lovens egenlige Hensigt, nemlig at skaffe Sølvmonet en virkelig Cirkulation iblandt Masserne, at gjøre det til et populært og tilvant Omsætningsmiddel. Enhver der faar ti Sølvdollars samlede sammen, skynder sig at faa denne uhaandterlige Vægt ombyttet med et «Certifikat», og medens Publikum faar i Hænde en Seddel, der uden nærmere Undersøgelse passerer fra Haand til Haand sammen med «greenbacks» og U. S. Noter, blive de udmøntede Dollars liggende hos Finansministeriet og opfylde efterhaanden dets Kjældere med Dynger af Metal.

I Slutningen af afvigte Aar var den hele Penge-masse, som cirkulerede i de Forenede Stater, omtrent følgende:

Guldmonet og Barrer *)	581,970,254 Doll.
Sølvmonet **)	242,701,932 —
«Legal tender notes» («greenbacks»)	346,681,016 —
National Bank-Notes	352,013,787 —
Nikkel- og Kobbermonet	c. 7,000,000 —
Tilsammen	1,530,366,989 Doll.

*) Dels i Metal og dels i Guld-Certifikater.

**) Dels i Metal og dels i Sølv-Certifikater.

eller, for en antagen Folkemængde af c. 52 Millioner, henved 30 Dollars pr. Individ.

Den her givne Fremstilling, som for ikke at blive for omstændelig eller tabe sig i Uklarhed har maattet forbigaa megen Detail, vil formentlig tilstrækkelig retfærdiggjøre den i Indledningen udtalte mindre gunstige Dom over selv den nuværende, i saa mange Henseender forbedrede Tilstand af Pengevæsenet i de Forenede Stater. Metalmøntfoden er støttet paa Bimetallisme, og det i et fra Begyndelsen meget vilkaarlig fastsat Forhold imellem Sølv og Guld, stærkt begunstigende det ringere Metal paa det ædleres Bekostning, og da denne Tilsidesættelse af den virkelige Sandhed kunde forudses at ville lede til en Vragen af Sølv, har man kunstig villet holde dettes Pris oppe ved at paatvinge Staten et aarligt Kjøb, der udgjør en væsenlig Del af Sølv-Minernes Produktion. Hidtil har denne «Double Standard» kunnet gaa uden store Ulemper, fordi der siden 1878 har været gode Tider, Overskud af Udførsel og ingen Handelskriser; men indtræder der engang atter det modsatte Forhold, nemlig at Amerika skal ligesom saa ofte forud betale sin Overskudsindførsel til Evropa med Metal*), saa vil uundgaaelig Guldet forsvinde og kun Sølv med dets imaginære Værdi blive tilbage.

*) I Aarene fra 1878 til 1883 havde de Forenede Stater taget i Guld fra andre Verdensdele, særlig Evropa, henved 188 Mill. Dollars, men i de fem foregaaende Aar maatte de exportere 169 Mill., og i de fire Aar forud for disse havde de ligeledes et Underskud af c. 169 Millioner at dække med Guld.

De dygtigste Finansmænd erkjende, at den nuværende Lovgivning, hvis den opretholdes, maa uundgaaelig lede til, at Guldet bliver knappere og Sølv et rundeligere; Opgjørelsen af Beholdningerne i Treasury vise, at denne Bevægelse allerede er i Færd med at foregaa, om end med Svingninger frem og tilbage. Dette maa ogsaa indvirke paa Seddel-Cirkulationen, baade paa Noter og Certifikater. Men selv afset herfra, er den hele Ordning af Papirspengene utilfredsstillende og farlig. Amerikanerne selv ere tilbøjelige til at betragte deres System med seddeludstedende Nationalbanker som noget Fortrinligt, som staaende over alle andre Landes, men dette er sikkert en stor Misforstaaelse. Den Maade, hvorpaa Papirspenge og Statsgjæld ere knyttede til hinanden, kan have været hensigtsmæssig under Oprørskrigen og har da gjort sin store Nytte, baade ved at skaffe Af sætning paa Statsgjælds-Obligationerne til bedre Kurser og ved at byde Publikum Sedler med nogen Fundering istedetfor de ufunderede «greenbacks», som strømmede ud fra Unionens Presser. Men efterat hine abnorme Tilstande ere forbi, passer det hele System ikke mere. Dets Forkerthed viser sig noksom deri, at man nu ikke længere kan gjøre Afbetalinger paa Statsgjælden uden derved følelig at formindske den tilvante Mængde af Omsætningsmidler. Den eneste rationelle Fundering for Papirspenge er «Valuta, som Banken ejer»; i den praktiske Fortolkning af, hvad der er Valuta, kan der blive Plads for mere eller mindre af Vexler, Prioriteter eller Statsgjældsobligationer, men disse bør ikke være den eneste Fundering, samtidigt med at ædelt Metal, som dog er og bliver det Sikreste, skydes helt tilside. De halvtredjetusinde Banker med Seddelret tiltale den

demokratiske Lighedsfølelse og aabne Privilegiet for hver lille Plet i Unionen; men aabenbart vilde ét Institut med Ret til at emittere være mere stemmende med det Heles Interesse. Og kun et saadant Institut vilde kunne overtage de halvfjerde hundrede Millioner af U. S. Notes, som nu, uden nogensomhelst virkelig Fundering, hvile alene paa Unionens Kredit. Denne er fortrinlig i Øjeblikket, og hver eneste «greenback» er nu bogstavelig talt saa god som Guld; men Ingen kan se, hvad Fremtiden kan bringe, og disse Sedler kunne atter dale til 40 cts. pr. Dollar som i 1864 med alle de deraf flydende Tab for det Offenlige og de Private. Imidlertid vil der næppe i den nærmeste Fremtid ske nogen væsenlig Forandring i det bestaaende System; dertil ere Meningerne for modstridende, Interesserne for stærke og Fordommene for udbredte. En enkelt Unions-Bank med eksklusivt Seddel-Privilegium vil for det amerikanske Demokrati stille sig som et forfærdeligt og utaaleligt Monopol. Hvilke Reformer man end forresten maatte ville indrømme, vil det sikkert blive stillet som Vilkaar, at Seddel-Emissionen skal være et Privilegium, af hvilket hver enkelt Stat, hver enkelt By, hver enkelt Association kan kræve sin Part.

(Februar 1884.)